

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “СУД’ІН ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 5082/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

24 квітня 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Суд'їн проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger),
пані І. Бєро-Лефєвре (I. Berro-Lefevre),
пані М. Лазарова-Трайковська (M. Lazarova Trajkovska), судді,
та пані К. Вєстердік (C. Westerdiek), секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 25 березня 2008 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 5082/05), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України паном Суд'їним Юрієм Юрійовичем (далі — заявник) 5 серпня 2004 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим.
3. 22 вересня 2005 року Суд вирішив направити Уряду скаргу відносно невиконання остаточного рішення суду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1974 році та проживає у м. Донецьку. У період, який розглядається, він був податковим інспектором.
5. 4 липня 1997 року постановою Київського районного суду м. Донецька (далі — районний суд) заявник був притягнений до адміністративної відповідальності за вчинення корупційного діяння. На нього було накладено стягнення у вигляді штрафу у розмірі 255 грн. Заявник в подальшому був звільнений із займаної посади.
6. 17 листопада 1997 року постановою Донецького обласного суду рішення районного суду було скасовано та провадження у справі закрито.
7. 22 травня 2000 року районний суд присудив стягнути з відділення Державного казначейства Київського району м. Донецька на користь заявника 500 грн. відшкодування моральної шкоди.
8. Це рішення не було оскаржено та вступило в законну силу 2 червня 2000 року.
9. У червні 2000 року державною виконавчою службою Київського району м. Донецька було відкрито виконавче провадження.
10. 22 жовтня 2004 року виконавчий лист був надісланий до державної виконавчої служби Печерського району м. Києва, який 7 грудня 2004 року відмовив у відкритті виконавчого провадження та направив виконавчий лист до Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України (далі — Департамент).
11. 24 січня 2005 року Департамент відмовив у відкритті виконавчого провадження, оскільки виконання зазначеного документа не відноситься до його компетенції.

12. 3 травня 2005 року виконавче провадження знаходиться на виконанні у державної виконавчої служби м. Донецька.

13. Рішення суду від 22 травня 2000 року залишається невиконаним.

II. НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

14. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), № 18966/02, пп. 20–25, від 29 червня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ П. 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

15. Посилаючись на п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, заявник скаржився на невиконання рішення, винесеного на його користь. Ці статті у відповідних частинах передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

A. Щодо прийнятності

16. Суд зазначає, що скарга не є очевидно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Далі Суд зазначає, що вона не є непринятною за будь-яких інших підстав. Отже, вона має бути визнана прийнятною.

B. Щодо суті

17. Уряд утримався від надання зауважень у справі.

18. Суд зазначає, що рішення від 22 травня 2000 року залишається невиконаним.

19. Суд повторює, що він вже встановлював порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, що порушують схожі питання (див., наприклад, вищевказане рішення у справі «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), пп. 39–43 та 53–55).

20. Дослідивши всі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не виклав жодного факту чи переконливого аргументу, здатного переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.

21. Таким чином, у цій справі мало місце порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

22. Заявник також скаржився за статтею 3 Протоколу № 7 щодо неможливості отримати компенсацію за незаконне притягнення до відповідальності.

23. Однак, в світлі всіх наданих матеріалів, Суд доходить висновку, що ці твердження не виявляють ознак порушення прав чи свобод, що гарантуються Конвенцією чи протоколами до неї.

24. Відповідно заява в цій частині має бути визнана неприйнятною як очевидно необґрунтована відповідно до пп. 1, 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

25. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

26. Заявник вимагав суму заборгованості за рішенням суду з урахуванням інфляційних втрат. Також він вимагає 10 000 євро відшкодування моральної шкоди.

27. Уряд не погодився з цими вимогами.

28. Оскільки заявник вимагав кошти, присуджені рішенням, яке розглядається, Суд зазначає, що Уряд має виплатити йому несплачений борг (див. п. 7), що буде становити відшкодування матеріальної шкоди.

29. Щодо вимоги заявника стосовно втрат через інфляцію, Суд зазначає, що вона не була підтверджена жодними офіційними документами, які б надали Суду можливість визначити суму. У зв'язку з цим він відхиляє цю частину вимоги (див. рішення у справі «Глова та Брегін проти України» (Glova and Bregin v. Ukraine), №№ 4292/04 та 4347/04, п. 29, від 28 лютого 2006 року).

30. Щодо решти вимоги заявника стосовно справедливої сатисфакції Суд, вирішуючи на засадах справедливості, як передбачає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику 2000 (дві тисячі) євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

31. Заявник також вимагає 30 євро відшкодування витрат, яких він зазнав в результаті провадження в Суді.

32. Суд вважає за доцільне присудити заявнику суму, що вимагається.

C. Пеня

33. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу стосовно невиконання рішення від 22 травня 2000 року прийнятною, а решту заяви — неприйнятною;

2. *Постановляє*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу;

4. *Постановляє*, що:

(a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику заборгованість за рішенням, яка досі належить до виплати, а також 2030 (дві тисячі тридцять) євро відшкодування моральної шкоди та судових витрат, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми. Ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 24 квітня 2008 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН (P. Lorenzen)
Голова